

Claire Bidwellová Smithová

PLÁVANIE SO ŽRALOKMI

Skutočný príbeh o láske a strate

PLÁVANIE SO ŽRALOKMI

Claire Bidwellová Smithová

PLÁVANIE SO ŽRALOKMI

Libri
FORTUNA

Original title: Claire Bidwell Smith: THE RULES OF INHERITANCE

Copyright © Claire Bidwell Smith, 2012

This edition published by arrangement with Hudson Street Press, a member of Penguin Group (USA) LLC, a Penguin Random House Company.

Slovak edition © Fortuna Libri, Bratislava 2014

Translation © Róbert Hrebíček, 2014

Cover design © Peter Mičuda, 2014

Vydalo vydavateľstvo Fortuna Libri.

www.fortunalibri.sk

Redakčná a jazyková úprava Katarína Vilhanová

Zodpovedná redaktorka Anna Kališková

Prvé vydanie

Všetky práva vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie reprodukovat', ukladať do informačných systémov ani rozširovať akýmkoľvek spôsobom, či už elektronicky, mechanicky, fotografickou reprodukciou, alebo inými prostriedkami, bez písomného súhlasu majiteľov práv.

AUTORKINA POZNÁMKA

Táto kniha je literatúra faktu. Niektoré mená a identifikujúce detaily som zmenila, aby som ochránila súkromie konkrétnych jednotlivcov. Všetko, o čom sa v knihe píše, je založené na mojich spomienkach.

POZNÁMKA VYDAVATEĽA

Skenovanie, umiestňovanie na servery a internetová či akákoľvek iná distribúcia tejto knihy bez povolenia vydavateľa je nezákonná a trestná. Kupujte, prosím, iba autorizované elektronické vydania. Nezúčastňujte sa na pirátskom elektronickom rozširovaní materiálov chránených autorským právom a nenabádajte naň. Ceníme si, že podporujete autorkine práva.

ISBN 978-80-8142-263-8

*Venujem mame a otcovi – ďakujem za všetko,
čo som zdedila.*

Prvá časť

POPIERANIE

Popieranie má svoju krásu. Príroda ním zabezpečuje, že do nášho vnútra prenikne iba toľko, koľko zvládneme.

ELISABETH KÜBLEROVÁ-ROSSOVÁ

Prvá kapitola

1996, MÁM OSEMŇÁSŤ ROKOV

OŤCOV HLAS V TELEFÓNE ZNIE PLECHOVO. Som v búde na dolnom konci schodov v internáte Howland. Chodím do prvého ročníka vysokej školy.

„Claire,“ vraví, „mama je opäť v nemocnici.“

Je utorok. Ešte pred dvoma dňami bola mama tu. Konal sa totiž rodičovský víkend a ona ma prišla navštíviť. Som zmätená, neviem, prečo ju hospitalizovali.

„Claire, počúvaš ma?“

Zhlboka sa nadýchnem.

„Pravdaže, ocko.“

„Pozri, neviem, ako ti to mám povedať. Lekári jej vraj už nevedia pomôcť. Rakovina priveľmi pokročila.“

„Ako to myslíš?“

Slová „priveľmi pokročila“ sa mi nepáčia. Evokujú predstavu lode, ktorá klesla na morské dno.

Otec podrobne opisuje mamin pobyt v nemocnici. Kým ho počúvam, v mysli si zrýchlene prehrám posledný víkend. Pred očami sa mi mihajú rozmazané scény.

Mama prišla v piatok. Viezli sme sa po klukatých horských cestách. Vermont nám pripadal ako cudzia krajina. Jesenné stromy pripomínali šlahajúce plamene – oranžové, zlatisté, sýtočervené. Panovalo medzi nami nezvyčajné ticho. Tvorilo bariéru, ktorú sme predtým nepoznali.

Do školy som chodila asi dva mesiace. Ešte nikdy sme neboli tak dlho bez seba.

Mama sa zo všetkých síl snažila prekonať odstup, ktorý medzi nami vznikol – pôsobila čulejšie. Priepasť som sa usilovala preklenúť aj ja. Rozprávala som jej o prednáškach a spolubývajúcej Christine. Na večeru sme zašli do talianskej reštaurácie v meste. Objednala dva poháre vína, jeden pre mňa. Za stolmi spolu s rodičmi sedeli ďalší dvaja, traja študenti. Hoci som na to nemala nijaký dôvod, za všetkých som sa hanbila.

V sobotu sme sa prešli po areáli školy. Kráčali sme popri budovách obložených bielymi doskami a hľadeli na vlniace sa zelené kopce, aké som si pamätala z pohľadníc z Nového Anglicka. Ukázala som jej učiteľa poézie, starého hipisáka s neudržiavanou bradou, a Christophera, chlapca, do ktorého som sa práve zaľúbila. Zo schodov jedálne sme sledovali, ako vysadá na starú motorku a nohou ju štartuje.

„Dievča už má,“ zdôraznila som.

„Ani sa nečudujem,“ podotkla mama. Sledovala som, ako naňho hľadí. Vedela som, že takýchto chlapcov už pozná.

Popoludní sme sa túlili po obchodoch. Kúpila mi turistické topánky a košeľu. V ďalších mesiacoch na nej budem lipnúť, akoby mi v ten víkend na mame záležalo, akoby som bola vďačná, že ma prišla navštíviť, akoby som nechcela, aby už odišla a mohla som si žiť po svojom.

Mama mi čoraz väčšmi popúšťala uzdu. Dovolila, aby som ju ignorovala a fajčila v aute, ktoré si prenajala z požičovne. V nedeľu dokonca pozvala na večeru mojich priateľov. Zúfalo túžila, aby som ju vpustila do svojho života.

Prečo by som to však mala robiť? Veď som práve objavila život bez nej.

Keď som v nedeľu sledovala, ako odchádza, hrýzla som si peru. Na-

pokon som pocítila chuť krvi.

Bolo to iba pred dvoma dňami.

Započúvam sa do toho, čo vraví otec v telefóne. Spomenul hospicovú starostlivosť.

„Počkaj, počkaj,“ zastavím ho. „Nie tak zhurta.“

„Dnes ráno skolabovala v spálni, zlatko. Nemohol som tomu predísť.“

Predstavím si mamu v jednej z dlhých nočných košiel od Yvesa Saint Laurenta v spálni v Atlante. Potom postaršieho otca, ako sa k nej skláňa, aby jej pomohol naspäť do postele.

„Veď ešte pred chvíľou bola tu,“ namietnem.

„Viem, zlatko. Viem.“

Po niekoľkých mesiacoch, keď už je mama mŕtva, mi otec prezradí, že posledné zvyšky energie si šetrila práve na moju návštevu. Keď zistila, že som sa životu v novom prostredí prispôsobila, povedala si, že môže odísť. Keď mi to otec vysvetlí, uvedomím si, že samostatnosť som nemala dávať najavo tak nápadne.

„Doktori odporúčajú hospicovú starostlivosť,“ naznačí.

„Čo je to?“

Otec sa na chvíľu odmlčí.

„Keď človeka pošlú domov, aby zomrel,“ hlesne napokon.

V tej chvíli sa pre mňa zastaví čas. V spoločenskej miestnosti sa smejú deti. Televízor je zapnutý, počujem štrngot pohárov. Hrám sa s letákom prilepeným k stene. Ťahám za roh, kým sa neodtrhne. Sledujem, ako padá na dlážku.

Otec v priebehu týždňa zavolá ešte niekoľko ráz. Najskôr mi povie, že mama je doma a stará sa o ňu zdravotná sestra. Potom dodá, že sa cíti lepšie. Vraj sa nemusím trápiť a mám sa naplno venovať škole.

„Môžem s ňou hovoriť?“

„Teraz nie, zlatko. Spí.“

Volal už dvakrát. Zakaždým spala.

Cez víkend sa s Christine a dvoma chlapcami z internátu vyberieme do New Yorku. Obaja sa volajú Dave. Prvý má bohatého ot-

ca a jazdí na luxusnom červenom džípe. Keď v manhattanských uliciach prudko odbočuje, držím sa ochranného rámu. Druhý Dave je anarchista. Hovorí veci ako „doriti s vládou“. Zľahka prikyvujem – nechcem dať najavo súhlas, no bojím sa nesúhlasiť.

Dave, čo má bohatého otca, nás večer vezme do džezového baru vo Village. Je malý a zafajčený. Všetci sa natlačíme do kúta. Ešte nikdy som neurobila nič také – nešla som do baru, netúlala sa nočným veľkomestom. Cítim sa zároveň nadšená aj vystrašená.

Odrazu sa k nám nakloní bohatý Dave a vzrušene zašepká: „Doriti! To je Cecil Taylor!“

Pozriem na druhý koniec miestnosti. Nejaký starý černochoch dupe nohou v rytme hudby. Môj pohľad sa k nemu v priebehu večera zatúla ešte veľa ráz. Skúmam jeho krehkú postavu a vráskavé ruky. Hoci sme v tom istom podniku, mám pocit, že každý z nás žije v inom vesmíre.

V noci prespíme v niečom byte na predmestí. Skončím v posteli s anarchistom Davom. Bozkáva sa so mnou a cez tričko ma obchytáva. Drsno mi zašepká do ucha: „Dnes ja tebe, zajtra ty mne.“ Zľaknem sa a obrátim sa k nemu chrbtom. Hoci nespokojne vrčí, zaspiem. V duchu prisahám, že po dnešku si dám s chlapcami na chvíľu pauzu. Anarchista Dave je šiesty či siedmy chalan, s ktorým som sa v posledných mesiacoch maznala. Nikdy z toho však nevzišlo nič dobré.

Keď v nedeľu večer zavolám domov, otec konečne podá telefón mame.

Hlas má drsný. Vraví, že je v posteli.

Poviem jej o výlete do New Yorku. Zdôverí sa mi, že keď sa tam presťahovala s prvým manželom Genom, ktorý bol džezový hudobník, mesiac spali na pohovke Cecila Taylora.

O tom, že na druhý deň som skončila v jednej posteli s anarchistom, radšej pomlčím.

OD MAMY som už dva týždne nedostala nijaký balíček či list. Počas prvých mesiacov štúdia som od nej vždy čosi našla. Stačilo, aby som

šla skontrolovať schránku. Jednoducho trvala na tom, aby sme zostali v kontakte. Hoci výberom školy som ju potešila, bola nervózna, že som od nej tak ďaleko.

Mesto Marlboro leží na vrchu hory v južnom Vermonete, ďaleko od môjho rodného mesta Atlanta. Školu navštevuje iba 250 študentov. Sú to zväčša spisovatelia, výtvarní umelci či hudobníci. Majú vyšinutých rodičov, pestrú minulosť a otrasnú predstavu o tom, kto sú.

Bývam v Howlande, nízkom dvojposchodovom zmiešanom internáte s kapacitou dvadsať študentov. Spoločné sú dokonca aj toalety. Sprchujem sa neskoro v noci – po špičkách prejdem chodbou, a keď začujem, ako na studený plastový záves padá voda, myknem sa. Jednou miestnou obyvateľkou je Christine, ktorá pochádza z neďalekého mestečka. Všetci ostatní študenti sem prišli z bohatých predmestí štátu Connecticut a rozrastajúcich sa kalifornských zástavieb.

Do Marlboro sa z väčšej časti hodím. Som trochu zvláštna a vyberavá, správam sa ako nespokojná tínedžerka z predmestia. V strednej škole v Atlante som celé hodiny písala dlhé básne prezrádzajúce obavy a úzkosť. Inšpirovala som sa priateľom a matkinou rakovinou. Fajčím ľahké camelky a som pomerne trúfalá.

Mám osemnásť, som vysoká a štíhla. Môj šatník tvorí zbierka bielych tričiek s výstrihom v tvare písmena V, ktoré po balíčkoch kupujem v mužskej časti obchodného domu. Nosievam džínsy, kanady a čierne podprsenky, ktoré presvitajú cez tenké tričká. Hebké vlasy mi siahajú hlboko pod plecia. Farbím si ich na karmínovočerveno, aby vyvažovali moje modré oči. Dva týždne pred nástupom do školy som zašla do tetovacieho salóna. Lahla som si na pohovku a dala som si prepichnúť nos. V dierke, ktorá mi na ňom zostala, dnes nosím drobný striebřistý cvoček. Myslela som si, že vďaka týmto veciam v škole vyniknem, no v skutočnosti iba zapadáam do kolektívu.

Zatiaľ sa mi v Marlboro veľmi páči. Som rada, že nemusím sledovať dramatické osudy stredoškolských priateľov z Atlanty, umárať sa maminou rakovinou a otcovými úbohými pokusmi uživiť malú rodinu. Zbožňujem, keď listy na jeseň menia farbu. Rada sa prejdem hore kop-

com do knižnice, kde dlhé hodiny čítam poéziu 20. storočia. Hoci sa tvárim, že sa za to hanbím, milujem prácu, ktorú mi prideliť – umývanie riadu po večeri v jedálni. Teším sa z kamarátskych vzťahov s ostatnými študentmi, ktorí musia striedať prácu s voľnočasovými aktivitami. Páči sa mi, ako sa viem rozhnevať. Snažím sa urobiť na ostatných dojem – počas práce pijem pivo a kanadami dupem po plechovkách, čo mám hodiť do odpadkového koša.

Nikto mi však nenaletí.

Prejde ďalší týždeň. Otec volá každý deň, aby ma informoval o maminom stave.

„Chceš, aby som sa vrátila domov?“ spýtam sa ho zakaždým.

„Ešte nie, zlatko. S mamou sme sa o tom rozprávali. Povedali sme si, že zatiaľ by si mala zostať v škole.“

Prikývnem. Pokúšam sa ignorovať pochybnosti, ktoré na mňa doliehajú.

V škole si robím svoje. V pondelok na prednášku o poézii vždy meškám. Po večeri pred jedálňou dupem po plechovkách, v noci v spoločenskej miestnosti pijem whisky s každým, kto tam príde. Začína sa ochladzovať. Listy padajú a vietor ich vo veľkých kopách roznáša po areáli školy.

Usilujem sa sústrediť na prednášku, no nie je to ľahké. Robí mi problém napísať prácu z kultúrnej histórie. Neviem tvoriť odseky, nedarí sa mi sformulovať vety, ktoré by podporili moje tvrdenia. Točím sa v kruhoch, nehovorím nič nové. Jedného večera sa vyberiem do malej budovy, kde pracujú tútori. Vyjdem na poschodie, aby som sa zapísala na papier na podlažke. Potom do posledného voľného okienka – 23.00 – veľkými písmenami zaznačím svoje meno.

Keď sa vrátim do internátu, na dverách nájdem správu, že mi volal otec. Zídem na prízemie, kde je telefónna búdka.

„Jej stav sa nezlepšuje,“ povie otec rezignovane. „Lekári vravia, že jej už nemajú ako pomôcť.“

Rozhostí sa ticho. Náhle znenávidím búdku, malú kovovú stoličku, na ktorej sedím, i hlúpy plagát na stene, do ktorého vždy štibrem.

„Našiel som jednu nemocnicu vo Washingtone,“ pokračuje otec. „Istý lekár je ochotný operovať ju. Stojí to za pokus.“

Počúvam, no mlčím. Neviem, čomu mám veriť. Matka je chorá už päť rokov. Keď som mala štrnásť, diagnostikovali jej rakovinu hrubého čreva. Odtedy naše životy pripomínali kolotoč operácií, chemoterapie a starostlivo preverených alternatívnych spôsobov liečby.

„Na budúci týždeň som ti kúpil iný lístok,“ vysvetľuje otec. „Na Deň vďačyvzdania neprídeš domov, ale do Washingtonu.“

Ešte chvíľu ho počúvam. Jeho slová stúpajú a klesajú, narážajú do mňa ako vlny.

Keď položíme, vrátim sa do izby a ľahnem si na posteľ. Cítim sa ako hmyz, ktorý tam niekto prišpendlil.

Po chvíli sa pozriem na hodiny. Je takmer jedenásť. Vezmem si knihy a vydám sa späť do centra pre písanie. Sviety sa iba v izbe na poschodí. Po výzgujúcich schodoch stúpam nahor.

Tútorom je Deni, frankofónny Kanaďan, ktorý chodí do posledného ročníka. Jeho meno sa vyslovuje *Dení* s prízvukom na druhej slabike. Niekoľko ráz ho nahlas vyrieknem. Spýtavo sa na mňa pozrie.

Ešte nikdy sme sa nerozprávali, no predtým som si ho všimla v jedálni – jeho výšku, zakrivenú sánku, modré oči. Je šarmantný, pravdepodobne si to však neuvedomuje. Má na sebe staré sako s vyšúchanými lakťami. Niečo ma na ňom zaujme. Nepripomína saká, ktoré si bohatí študenti kupujú v secondhandoch charitatívnych organizácií. Je skutočné – najlepšie, aké si Deni môže dovoliť.

Posadím sa oproti nemu, položím na stôl prácu a posuniem ju k nemu. Hanbím sa. Viem, že som ju napísala zle. Uvedomujem si aj to, že podobnými kompozíciami sa zaoberá celý večer a určite túži ísť domov.

Kým číta, ticho sedím. Vyzerám z okna na sneh a zaparkované autá. Rozmýšľam nad mamou, nad tým, kedy ju uvidím najbližšie, nad ďalšou nemocnicou, ktorú všetci čoskoro spoznáme.

Odrazu sa rozplačem.

Deni zdvihne zrak a prižmúri oči. Mlčí.

„Mama má rakovinu,“ vyhrknem. „Pôjde do nemocnice vo Washin-

gtone. Na Deň vďakyvzdania mám ísť tam, nie domov. Otec vraví, že mama čoskoro zomrie.“

Uvedomujem si, aký mám hlas – mladý a chrapľavý. Neviem, prečo mu to všetko hovorím. Keď to však poviem nahlas, uľaví sa mi.

Deni položí prácu na stôl. Už tam zostane, celkom sa na ňu zabudne. Na druhý týždeň ju dokončím a odovzdám.

„Otec pred rokom spáchal samovraždu,“ zdôverí sa mi.

Jednoducho to vyriekne. Nie bez emócií, no akoby nezniesol pomyslenie, že by sme sa zhovárali ďalej a ja by som to nevedela.

Jeho slová sa vznášajú vo vzduchu medzi nami.

Atmosféra je nabitá. Mám pocit, že sa dotýkame.

Deni to zopakuje: „Otec spáchal samovraždu.“

Potom sa rozhovor začne plynule odvíjať. Za stolom presedíme celé hodiny. Centrum medzitým zatvorí. Rozprávame sa, čoraz väčšmi sa nakláňame k sebe. Deni mi hovorí o otcovi, ja jemu o mame. Niekedy sa správame placho a uhýbame pohľadmi do kútov miestnosti, inokedy sme drzí. Miestnosť je nabitá nezvyčajnou energiou, ktorú sme uvoľnili.

„Otec má dnes narodeniny,“ povie Deni. „Práve teraz.“ Oznámi mi to presne o polnoci. Sledujeme, ako sekundová ručička na starých hodinách na stene s cvaknutím prejde do nového dňa.

„A teraz mám narodeniny ja,“ dodá. „Nasledujú hneď po otco- vých,“ vysvetlí. „Keď sme žili v rozličných časových pásmach, zavolať mi, keď uňho bola polnoc a u mňa jedenásť hodín večer. Hodinu sme potom mali narodeniny v rovnaký deň.“

Od úžasu onemiem. Neviem, čo na to povedať.

Deni sa rozplače. Sledujem, ako mu na sveter padajú slzy. Tento chlapec, z ktorého je už takmer muž – a ktorého vôbec nepoznám –, sa pred mnou rozvzlyká.

Prezradí mi, že s týmto všetkým sa ešte nikomu nezdôveril. Dodá, že za otcom ešte nikdy neplakal – ani raz za celý rok.

Mlčím. Žasnem nad tým, že je v ľudskej moci takto uvoľniť človeka.

Zostaneme hore celú noc, zhovárame sa. Napokon prejdeme do

prázdnej jedálne. Nezamykajú ju, aby mali študenti celú noc k dispozícii obrovské automaty na cereálie a mlieko. Naplníme si misky zmesou ovsených vločiek, orechov a medu. Sadneme si oproti sebe, jedlo pred nami nám pripadá ako nejaký dodatočný nápad.

Deni mi vymenuje všetko, čo nestihol povedať otcovi. Dôrazne trvá na tom, aby som neurobila rovnakú chybu v súvislosti s mamou.

„Musíš jej to povedať hneď teraz. Ďalšiu šancu možno nedostaneš.“ Nakloní sa ku mne a prevrtáva ma modrými očami.

„Dobre,“ prikývnem.

Sedím oproti Denimu a som presvedčená, že sľub dodržím. Cítim sa nabitá energiou, obdarená mocou. Som živšia, bdelšia a odhodlanejšia než kedykoľvek predtým. Až doteraz mi mamina rakovina pripadala ako čosi, čo raz postihne každého z nás. Vďaka Denimu som však pochopila, že to, čo bude nasledovať, môžem aktívne ovplyvniť.

Niekoľko hodín nato, keď začne svať, ležím na hornej posteli a v myslí si prehrávam večer. Znášajú sa na mňa Deniho pokyny, starostlivé a naliehavé, až ma napokon celkom pokrývajú. Zľahka sa nadychujem ústami.

Neuvedomujem si však, že nech už sa v tejto chvíli cítim akokoľvek, neverím, že mama naozaj zomrie.

ĎALŠIE DVA TÝŽDNE sme s Denim nerozlučiteľní. Niečo sme otvorili – odomkli sme dvere, prekročili prah. Keď sa však ocitneme vnútri, zjaví sa obmedzenia.

Po zhnusení, ktoré som zažila s anarchistom, som odhodlaná neporušiť sľub o celibáte. Na druhý deň to poviem Denimu. Svoje rozhodnutie však okamžite oľutujem. Túžim totiž iba po tom, aby som zaboriala tvár do jeho krku a cítila vo vlasoch jeho ruky.

V jedno popoludnie ma pozve do svojho bytu v meste. Chodí do najvyššieho ročníka a nebýva v internáte. Jazdí na starom otlčenom aute, do ktorého predpoludním nasadnem aj ja.

Cesta do Brattlebora, mesta ležiaceho na úpätí hory, trvá asi dvadsať

minút. Vchádzame do ostrých zákrut, občas nás spomalí drevorubačský nákladiak. Obaja sedíme vpredu a nezáväzne konverzujeme. Vďaka obmedzenému priestoru si užívame neočakávanú intimitu.

Deni býva vo vysokej budove v strede mesta. Mám iba osemnásť a nepoznám veľa ľudí, čo žijú v činžiakoch. Deniho garsónku tvorí veľká izba, ktorej dominuje stará manželská posteľ. Rozpačito stojíme v strede miestnosti. Rozhliadam sa okolo seba, aby som si všimla čosi, čo by som mohla okomentovať. Pohľad mi však vždy sklzáne k Deniho krku, sánke, vlasom, ktoré sa mu za ušami mierne vlnia. Oči má smutné, pery plné.

„Podme sa prejsť,“ navrhuje.

Vyberieme sa na hlavnú ulicu a vojdeme do jediného kníhkupectva v meste. Predávajú tam nové i staré knihy. Prechádzam po nich prstami, občas sa pri niektorej zastavím. Snažím sa vybrať takú, ktorá by naňho urobila dojem.

Deni bez váhania vyťahuje jednu knihu za druhou, ja si zasa píšem zoznam do malého zápisníka, čo stále nosím so sebou. Deni je spisovateľ, práve dokončuje román. Napísal tucety poviedok. Pracuje puntičkársky, slová ukladá s presnosťou chirurga, ktorý sa bojí, že niečo zabudne v tele pacienta.

„E. Annie Proulxová.“ Jej meno vysloví rovnakým prísnyim tónom, akým predtým rozprával o mojej mame. O niekoľko rokov si prečítam recenziu prvého románu, čo mu vyšiel. Autor ho prirovnáva k Proulxovej, čím mu nevedomky skladá najväčšiu možnú poklonu.

Mama sa stala mlčvkou gardedámou, ktorá nás sprevádza každé popoludnie. Jej život je v ohrození, a to nám dáva zámienku tráviť čas spolu. Len čo medzi nami stúpne sexuálne napätie, rozhovoríme sa o nej. Keď ma v kaviarni chyť okolo pása, obaja zmeravieme. Potom odtiahne ruku a znovu začneme dýchať.

„Kedy teda odídeš do Washingtonu?“ spýta sa.

Keď vyjdeme z kaviarne, vyberieme sa do supermarketu Price Chopper. Deni vkladá do koša dňový chlieb a obité konzervy s polievkou. V takomto obchode som ešte nebola. Uvedomím si, že ná-

jomné si musí platiť sám. Nemá kreditku, akú mi dal otec, ktorou by mohol zaplatiť za potraviny.

Kráčame pozdĺž rieky a striedame sa v nesení nákupu. Keď si prehadzujeme tašku, dávame pozor, aby sme sa nedotkli rukami. Pod mostom zastaneme a na betónovom stĺpe si sadneme vedľa seba.

„Čo z teba bude?“

„Chcem byť spisovateľ,“ odvetí.

„Veď ním už si.“

„Ešte nie,“ protirečí.

Nepýta sa, čo bude zo mňa. Plánujem to isté ako on, no nechcem mu to prezradiť.

Po návrate do bytu si sadneme na kartóny mlieka a pustíme sa do polievky s chlebom. Keď nastane čas, aby som odišla, zastaneme pri dverách. Čaká na mňa priateľka zo školy, aby ma odviezla naspäť na horu.

Opatrne pristúpime k sebe. Jediným pohybom ma objíme. Je taký vysoký, širokoplecý, horúci. Chcem doňho zaliezt' a pospať si tam. Dlhो stojíme pritísnutí k sebe. Tvár si zaborím do jeho krku, vnímam ho perami, vdychujem jeho vôňu.

Pobozkám ho. Jednoducho sa nezdržím.

Trochu sa odtiahne. Viem, že čaká na povolenie bozkávať sa so mnou.

Ja ho však slabо odtisnem a vyjdem z dverí.

Na druhý deň odídem do Washingtonu.

PRVÚ NOC V NEMOCNICI ma spaľujú Deniho slová. Sedím na kraji maminej postele. Od rodičovského víkendu, počas ktorého sa tak veľmi vzhopila, som ju nevidela. Vyzerá horšie ako kedykoľvek predtým.

Kedysi bola veľmi pekná, priam sošná. Na plecيا jej padali plavé husté vlasy. Muži sa za ňou obzerali aj po jej päťdesiatke. Teraz má však popolavú pokožku a vpadnuté, ovisnuté líca. Z nosa jej vystupujú hadičky a miznú kdesi v záhyboch postele. Koža na ramenách jej